

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **A. S.**

ukaranego za czyn z art. 92 § 1 k.w. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

w dniu 25 marca 2025 r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego – na korzyść ukaranego w części dot. orzeczonego środka karnego

od wyroku nakazowego Sądu Rejonowego Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu z 3 kwietnia 2024 r., sygn. VIII W 248/24

1. uchyła zaskarżony wyrok w punkcie 2;
2. wydatkami postępowania kasacyjnego obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

A.S. został obwiniony o to, że:

1. w dniu 28 grudnia 2023 roku, ok. godz. 16:15 w miejscowości S. DK[...], kierując pojazdem marki B. nr rej. P. , pomimo takiego obowiązku nie zastosował się do znaku pionowego P-4, tj. „linia podwójna ciągła”;

2. w dniu 28 grudnia 2023 roku, ok. godz. 16:15 w miejscowości S. DK[...], kierując pojazdem marki B. nr rej. P. , pomimo takiego obowiązku nie zastosował się do znaku pionowego B-25, tj. „zakaz wyprzedzania”;

tj. o wykroczenia:

1. z art. 92 § 1 k.w. w zw. z § 86 ust. 5 ZSD,
2. z art. 92 b k.w. w zw. z § 23 ust. 1-3 ZSD - *rozporządzenia Ministra Infrastruktury oraz Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 31 lipca 2002 roku w sprawie znaków i sygnałów drogowych -Dz. U. 2019.2310 (k. 19).*

Sąd Rejonowy Poznań-Grunwald i Jeżyce w Poznaniu, wyrokiem z 3 kwietnia 2024 r., sygn. akt VIII W 248/24:

1. obwinionego A. S. uznał winnym obu zarzuconych mu czynów, popełnionych w sposób opisany wyżej, z tą zmianą, że przyjął, że znak P-4 ma charakter znaku poziomego, tj. dwóch wykroczeń z art. 92 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 92 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 24 a § 1 k.w. wymierzył mu karę 6.000 zł;
2. na podstawie art. 92 § 3 k.w. w zw. z art. 29 § 1 k.w. orzekł wobec obwinionego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 miesięcy;
3. na podstawie art. 121 § 1 k.p.w. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił obwinionego z obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa wydatków i opłaty.

Od powyższego wyroku żadna ze stron nie wniosła sprzeciwu i orzeczenie to uprawomocniło się z dniem 5 czerwca 2024 r.

Kasację od powyższego wyroku, na korzyść ukaranego w części dot. orzeczonego środka karnego, wywiódł Prokurator Generalny, który zarzucił mu:

rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego - art. 92 § 3 k.w. poprzez orzeczenie na podstawie powyższego przepisu – wobec obwinionego o popełnienie wykroczeń z art. 92 § 1 k.w. i z art. 92 b k.w. - środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów

mechanicznych na okres 8 miesięcy, w sytuacji, gdy nie istniały faktyczne i prawne przesłanki umożliwiające orzeczenie wobec obwinionego tego środka.

Stawiając powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja okazała się oczywiście zasadna co umożliwiało rozpoznanie jej Sądowi Najwyższemu na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 112 k.p.w.

Słusznie podniósł Prokurator Generalny, że zgodnie z art. 28 § 2 k.w. środki karne można orzec, jeżeli są one przewidziane w przepisie szczególnym, a orzeka się je, jeżeli przepis szczególny tak stanowi. Żaden natomiast z przepisów szczególnych nie przewiduje możliwości orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów za wykroczenie z art. 92 § 1 k.w. Powołany przez sąd, jako podstawa prawna orzeczenia zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, art. 92 § 3 k.w., przewiduje możliwość orzeczenia środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów wyłącznie za wykroczenie z art. 92 § 2 k.w., którego to czynu ukaranemu nie przypisano. W tym stanie rzeczy oczywistym jest, że orzekając wobec A. S. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 8 miesięcy sąd rażąco obraził art. 28 § 2 k.w. i art. 92 § 3 k.w., co bez wątpienia miało istotny wpływ na treść orzeczenia. Doprowadziło bowiem do bezpodstawnego zastosowania wobec A. S. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

Kasację zatem należało uznać za oczywiście zasadną i w konsekwencji uchylić rozstrzygnięcie zawarte w punkcie 2 zaskarżonego wyroku, bez potrzeby wydawania orzeczenia następczego (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2012 r., sygn. akt V KK 100/12 a także wyrok Sądu Najwyższego z 30 czerwca 2021 r., sygn. akt II KK 151/21).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł w oparciu o przepis art. 638 k.p.k. w zw. z art. 121 k.p.w.

[J.J.]

[a.f.]